

Lezingen

- 2 Kor 5, 17-21 (Wij verkondigen een gekruisigde Jezus)
- Lc 15, 1-3. 11-32 (De verloren zoon)

Homilie

Wie iets of wat vertrouwt is met de bijbel en vooral dan met het nieuwe Testament, weet dat dit gedeelte gaat over de tijd vanaf Jezus geboorte tot en met de tijd van de apostelen na het Pinkstergebeuren. Na de evangeliën van Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes, volgen de Handelingen en een verzameling brieven, eerst die van de apostel Paulus, daarna die van anderen.

De volgorde van Paulus' brieven heeft niets te maken met het tijdstip waarop ze geschreven zijn, maar uitsluitend met de lengte van de brieven: de langste staat voorop, de kortste achteraan. Over de vragen waar en wanneer de brieven geschreven zijn bestaat lang niet altijd zekerheid. Ook het auteurschap is in de loop van de kerkgeschiedenis vaak betwist.

Met zekerheid weten we dat Paulus drie belangrijke zendingsreizen gemaakt heeft die van groot belang zijn geweest voor het ontstaan van de christelijke kerk. Eén van Paulus reizen was naar Korinthe en het is na zijn vertrek dat er daar in Korinthe verdeeldheid werd gezaaid door nieuwe missionarissen.

Paulus tracht daarom met zijn brieven verzoening tot stand te brengen. En omdat verzoening maar tot stand kan komen door de bereidwilligheid van beide partijen, smeekt Paulus de Korintiërs in Christus naam: *'laat u met God verzoenen'*, want in verdeeldheid blijft Jezus offer, Jezus kruisdood vruchteloos.

Je kunt dit helemaal toepassen op de situatie zoals we die de dag vandaag kennen tussen Rusland en Oekraïne, tussen Israël en de Palestijnen en tussen nog verschillende andere volkeren in onze wereld.

Paulus stelt het heel duidelijk: door Christus heeft God zich met ons verzoend. Immers, waartoe is Christus hier op aarde gekomen, waarom heeft de Vader Hem naar ons gestuurd? Om ons vrij te spreken, zo staat er, en daarom gaf Hij aan de Kerk de boodschap van verzoening mee.

Dat is de grote boodschap aan de Kerk, aan Jezus volgelingen, om de mensen weer te verzoenen met God. De barmhartigheid en de liefde van God zijn ons geopenbaard in Christus.

Maar ons verzoenen, of beter ons laten verzoenen door het sacrament van de verzoening? Dat is een moeilijke. Wat doen we dan zo verkeerd dat we verzoening zouden nodig hebben?

We zijn al zoveel jaren trouwe volgelingen van Jezus; we doen op zoveel terreinen ons best en overtreden nauwelijks de geboden! En toch doet Paulus vandaag, in de aanloop naar Pasen, aan ons de oproep: *'làt u met God verzoenen'*.

En daar zitten we dan en vragen ons af: wat doen we dan zo verkeerd dat we als een verloren zoon of dochter, ons met de staart tussen de benen, bij de Vader moeten gaan presenteren om in zijn gunst te komen, om mee te mogen feesten?

En toch, zo klinkt het vandaag, verzoening en vrijspraak zijn hét toegangsticket voor het grote feest. Alleen zondaars die vergiffenis gekregen hebben mogen binnen om deelgenoot te zijn aan de feestdis. Jezus is niet op de wereld gekomen voor de rechtvaardigen, maar voor de zondaars. Alleen wie als de verloren zoon, zich bekeert, vindt verhooring.

Zo is van ouds immers het gebed van de kerk: een smeekbede om ontferming, gevolgd door een dankzegging om onze aanneming. Elk sacrament van de kerk is eerst ontfermende omarming om daarna over te gaan in dankbaarheid, in feest. Daarom ook begint bijna elke viering met een gebed tot ontferming, een gebed om onze ingesteldheid klaar, zuiver te maken om tot God te komen.

De brieven van Paulus aan de Korintiërs, waaruit we vandaag gelezen hebben, vormen een belangrijk gedeelte in Paulus verkondiging. Korinthe was in de dagen van Paulus een belangrijke haven- en handelsstad in Midden-Griekenland. Ze was een centrum van cultuur en vermaak en een ontmoetingsplaats van allerlei godsdiensten. Ook woonde er een groot aantal Joden.

Tijdens zijn tweede reis verbleef Paulus er anderhalf jaar (Handelingen 18:11) en heeft hij velen voor het geloof in Jezus gewonnen. Ook onze kerk maakt de dag vandaag barre tijden door. Haar heiligheid heeft op vele vlakken een harde slag gekregen. Onze kerk is een schuldige kerk geworden die de erfenis van haar Vader op vele vlakken heeft verkwist. Hoe zal ze reageren? Wat zal haar antwoord zijn?

Laat u met God verzoenen. Klinkt daarom vandaag erg uitdagend. Keer terug naar de Vader, zoals de verloren zoon. Het zal ons ten goede komen als we in de spiegel durven te kijken; als we wakker worden en ons door de boodschap van verzoening diep laten raken.

God staat op de uitkijk, God staat op ons te wachten. Met Pasen verscheurt Hij de schuldbrief en geeft ons dan een plaats aan zijn feesttafel.

